

Dr. H.F. Kohlbrugge

Tekst: HEBREEËN 1 vers 3.

Dewelke, zo Hij is het Afschijnsel van Zijn heerlijkheid. En het uitgedrukte Beeld van Zijn zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord Zijner kracht, nadat Hij de reinigmaking van onze zonden door Zichzelf teweeggebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen.

Dat wij ons heil en onze zaligheid niet bij engelen, niet bij heiligen, niet bij onszelf of ergens elders, maar naar Gods geopenbaarde wil en woord alleen buiten ons, dat is bij Christus, te zoeken hebben; en dat wij, indien wij in Christus geloven, ook alles in Hem hebben, wat tot onze zaligheid nodig is, dat heb ik u, mijn Geliefden, voorgehouden uit de, zo veel troost der zaligheid aanbrengeende, woorden der eerste beide Verzen van het eerste hoofdstuk van Paulus' Brief aan de Hebreëen. Welaan, laat mij in dit morgenuur u uit het derde vers van dit hoofdstuk zulks nog nader bevestigen. Wij zullen daaruit vernemen, dat, als wij God willen zien in zijn goedertierenheid, genade, liefde, barmhartigheid, waarheid en trouw, als wij zeker willen zijn van de troost van deze deugden, van de naam en het wezen Gods, wij dan op Christus hebben te zien, en ons alleen aan Hem moeten houden. Tevens zult u ook veel kunnen opmerken van de wonderbare wijsheid, die de Apostel Paulus in de dingen Gods en van Christus ontvangen had; welke wijsheid de Heere hem gegeven heeft, niet opdat hij ze voor zichzelf zou behouden, maar opdat hij die aan de Gemeente zou meedelen, en hij aldus ook anderen zou vertroosten met de vertroosting, waarmee hijzelf vertroost is geworden. De God aller genade geve het door zijn Heilige Geest, dat dit woord geen te vergeefs ontvangene genade bij menigeen zij; want dit alles wordt ons daartoe gepredikt en in alle liefde voorgehouden, dat wij toch in generlei opzicht ons afkeren van de levenden God, maar ons aan Hem houden en aan het gebod des levens, daarentegen in waarheid aflaten van alles, wat zichtbaar en tastbaar en dus niet uit het geloof is.

Indien ergens de liefelijkheid, de macht, de onwankelbaarheid, de volheid van Christus, uit de schatkamers van het Apostolische woord ons tegemoet komt, opdat wij daarvan verzekerd zijn, dat wij in Christus alles hebben, wat tot ons heil en onze zaligheid nodig is, zo is het, Geliefden, uit de voorgelezen woorden, waarvan elk in het bijzonder ons de hemel ontsluit, opdat wij met al onze zorgen en bezware, de druk en de nood der ziel zowel, als des lichaams, ons werpen, door alle hemelen door, aan het hart onzes Gods, om alle heil en zaligheid alleen van Hem te verwachten, door de enige Middelaar Gods en der mensen! Laat ons de diepe betekenis van deze woorden aandachtig en heilbegerig nagaan, opdat wij, een ieder naar zijn bijzondere behoeften, een rijken troost mogen scheppen uit de bron des heils, die ons hier is geopend tegen alle zonde, tegen allen nood.

Zoals u verneemt, predikt ons hier het woord van onze almachtige Heiland het volgende:

1. Hij is het Afschijnsel der heerlijkheid;
2. Hij is het uitgedrukte Beeld der zelfstandigheid Gods;

3. Hij draagt alle dingen door het woord van zijn kracht;
4. Hij heeft door Zichzelf de reinigmaking van onze zonden teweeggebracht;
5. Hij is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen.

I.

Wij horen hier gewagen van de heerlijkheid Gods en daarvan, dat Christus het Afschijnsel van deze heerlijkheid Gods is.

Wij hebben hier niet aan een heerlijkheid Gods te denken, welke Hij bezit, daargelaten of er schepselen bestaan of niet. Want dan is het niet anders dan een troosteloze bespiegeling, eigenschappen en deugden te beschouwen en te willen begrijpen van een Wezen, dat wij met het scherpste verstand nooit kunnen vatten. Niemand kan zeggen, wie, wat en hoe God is; ook is niemand onder de hemel of in de hemel daartoe bevoegd, een enkele der eigenschappen en deugden der hoogste Majesteit uit te spreken. De heerlijkheid Gods, waarvan hier sprake is, is zodanig een heerlijkheid, welke uit God zich openbaarde, te voorschijn trad, uitvloeide, van Hem afvloeide en afstroomde in de Raad Zijns welbehagens, toen Hij Zich voornam, Zelf in Christus te zijn, en zo Zichzelf voor een van Hem afgevallene wereld in ruil te geven, Zich tegen haar uit te wisselen, opdat wij, die van God vervreemd zijn, weer als gerechtigheid tot Hem zouden teruggebracht zijn in Christus. Van zodanig een heerlijkheid Gods is Christus het Afschijnsel, de glans, de afstraling, de zuivere, klare, heldere afstroming en uitvloeijing. "Heerlijkheid" wordt in de Heilige Schrift ook vertaald door "eer" en "roem."

De heerlijkheid, waarvan hier gesproken wordt, is dezelfde, van welke wij lezen bij de Profeet Jesaja, hoofdstuk 6 (vergelijk met Johannes 12:41), waarvan wij ook lezen in het 2de Boek van Mozes, hoofdstuk 33: 18 en 22 (vergelijk met hoofdstuk 34: 5, 6, 7). Het is dezelfde heerlijkheid, welke zo dikwijls aan de kinderen Israëls verschenen in de woestijn, bijvoorbeeld toen zij het Manna ontvingen; dezelfde, welke de Tabernakel en later de Tempel vervulde, en welke tussen de cherubim rustte op de Ark des verbonds.

Opdat wij de Apostolische woorden des te meer tot onze vertroosting mogen verstaan, hebben wij voor alle dingen te letten op hetgeen de Apostel schrijft in de Brief aan de Romeinen, hoofdstuk 3:22 en 23: "Er is hier geen onderscheid, zij zijn allemaal zondaars en derven de heerlijkheid Gods." Adam is geschapen in het beeld en naar de gelijkenis Gods, en zo zijn wij in hem geschapen. Hij was derhalve in Gods heerlijkheid; Gods heerlijkheid straalde, schitterde, stroomde van hem af. toen hij echter in zulk een eer was, heeft hij het niet begrepen; hij heeft zulk een heerlijkheid niet erkend, en zichzelf vrijwillig aande zonde overgegeven, en dientengevolge aan de dood en de verdoemenis, toen hij aan het woord des duivels het oor leende. Wij allen zondigden in hem, en zijn derhalve zonder de heerlijkheid Gods, wij derven dezelve en liggen allen in onze schande. Dat heeft God reeds in de eeuwigheid gesmart, dat wij allen daar zo ellendig nederlagen in onze schande en smaad, waaruit wij ons nimmermeer konden opheffen noch opwerken. toen dacht Hij echter gedachten des vredes over ons; Hij nam het besluit, om ons vrijwillig lief te hebben, om ons weer op te nemen uit onze schande; om tot ons, in onze bloede, te zeggen: "Leef!"; om ons rein te maken van ons bloed; ons weer te bekleden met zijn heerlijkheid; ons in zulk een heerlijkheid eeuwig weer tot Zich te nemen en bij Zich te laten wonen. Zulks kon echter niet plaats hebben, zonder dat aan zijn - zo luidt het in het Grieks - gerechtigheid genoeggedaan ware, zonder dat een losprijs voor ons betaald ware, waardoor wij vrijgekocht zouden zijn van hem, die het geweld des doods had, dat is van de duivel. Er zou echter niemand in de hemel noch op de aarde gevonden worden, die aan de eeuwige gerechtigheid genoegdoening kon aanbrengen of de losprijs betalen; dat kostte te veel. toen besloot God, het Zelf te doen; Hij besloot het dierbaarste, dat Hij had, zijn eigen bloed te geven, zijn Zoon, zijn eigen hart, zijn ziel, zijn andere Ik; Deze zou het doen.

Dat was, *dat is Gods heerlijkheid*. En alle heiligen in de hemel, alle engelen, cherubim en serafim, alle tronen en overheden en machten slaan de snaren hunner hemelharpen aan, en geven Hem deze heerlijkheid; en

al wat adem heeft, moet Hem deze heerlijkheid geven: dat Hij Zich geopenbaard heeft als zulk een God, Die al onze zonden van ons weggenomen en achter Zijn rug geworpen heeft in de diepe zee der vergetelheid. Dat is Gods heerlijkheid, de heerlijkheid van Zijnen ganse Naam: het is Zijn goedertierenheid en wonderbare barmhartigheid! Waar zien wij echter zodanige heerlijkheid? in wie blinkt en straalt zij ons tegen? in wie vloeit zij van God uit en af? in wie stroomt zij ons toe? Wij hebben Christus, de Zoon van God. Deze is het Afschijnsel, de uitstroming, de afstraling van deze heerlijkheid; want de ganse genegenheid Gods jegens ons reddeloos verlorenen, Zijn ganse welbehagen, om ons voor eeuwig verlost, gerechtvaardigd en geheiligd weer tot Zich te hebben gebracht, komt ons tegemoet, schittert ons tegen, verlicht en omstraalt ons in de Zoon, als in de Middelaar Gods en der mensen. Daar Hij tot Middelaar geroepen werd en Zich als Middelaar stelde, werd Hij en is Hij sedert de Afspiegeling, de Afstroming, het Afschijnsel van zo'n eeuwige goedertierenheid.

Dat is de betekenis der woorden: "Afschijnsel der heerlijkheid." en nu de lering voor ons: Het moet ons om Gods genegenheid jegens ons te doen zijn, dat wij doen gelijk de tollenaar en roepen: "O God, wees mij zondaar genadig!" En als ons zulke genade ten deel is geworden, moet het ons er om gaan, dat wij ons uit zo'n goedertierenheid niet wederom laten uittoveren, maar bij het geloof in Christus volharden, en bij de enige Middelaar Jezus en zijn woorden blijven. Om zich van de genegenheid Gods te verzekeren, om tot de heerlijkheid te geraken, zoekt menigeen, zoeken wij allen van nature ons heil en onze zaligheid bij engelen, bij heiligen, bij onszelf of elders, altijd bij de schepselen, bij de werken van onze handen. Daartoe dienen ons echter deze Apostolische woorden, dat wij toch voor dit tijdelijke, evenals voor het toekomstige leven, bij het geloof in Christus en in zijn leer blijven. Want als wij op Christus zien, in zijn woorden blijven, in Hem blijven, dan zien wij de heerlijkheid Gods altijd voor ons zorgende (Exodus 16:7), ons gevende manna en kwakkelen, water en brood, klederen en schoenen, huis en hof, vrouw en kind, en ... de eeuwige zaligheid; wij zien en hebben ten opzichte van alle dingen in Jezus een volkomen Heiland. Hij is het Afschijnsel der heerlijkheid, waarom Hij ook tot Filippus zeide: "Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien."

II.

Daarom horen wij hier ook spreken van het Wezen Gods, van de zelfstandigheid Gods, en dat Christus het uitgedrukte Beeld van deze zelfstandigheid is.

Wij moeten hier nu niet weer aan het Wezen Gods denken, in zoverre het voor ons onbegrijpelijk is, maar in zoverre dit Wezen Zich aan ons geopenbaard heeft, aan ons, die ervaren, dat wij stof en as zijn, en die anders voor de aanblik der heerlijkheid Gods moeten uitroepen: "Wee mij, ik verga!" Want evenals wij straks gezien hebben, dat wij onder de "heerlijkheid Gods" Zijn goedertierenheid moesten verstaan, welke Hij geopenbaard heeft in Zijn voornemen, genomen voor de grondlegging der wereld, toen Hij ons in ons bloed en in onze dood zag; en gelijk wij zo daarbij moeten denken aan zijn genade, zijn wonderbare ontferming, Zijn vriendelijkheid en toegenegenheid, welke deugden Gods alle ons te van onze redding tegemoet komen, niet in de engelen, niet in de schepselen, maar in Christus, Zijn eniggeboren en geliefde Zoon; zo betekent hier de Zelfstandigheid of het Wezen Gods, *dat God tot ons heil altijd Dezelfde blijft*, gelijk zulks aan het einde van dit hoofdstuk geschreven staat, en het bij de Profeet Maleachi (Hoofdstuk 3) uitgedrukt wordt: "Ik, de Heere, word niet veranderd; daarom zijt gij, o kinderen Jakobs, niet verteerd"; en wederom: "God is geen man, dat Hij liegen zou, noch eens mensen kind, dat het Hem berouwen zou. Zou Hij het zeggen, en niet doen? Of spreken, en niet bestendig maken?" (Num. 23:19) Waarom ook de Apostel Jakobus schrijft: "Bij de Vader der lichten is geen verandering." Derhalve betekent hier de Zelfstandigheid Gods: *zijn waarheid en trouw, de onveranderlijkheid van Zijn raad tot onze zaligheid*; waarvan de Apostel Paulus ons in de Brief aan de Hebreëen zoveel troostrijks en hartverheffends mededeelt, als bijvoorbeeld in het 6de hoofdstuk, Vers 17: "God, willende de erfgenamen der belofte overvloediger bewijzen de onveranderlijkheid van Zijn raad, is met een eed daartussen gekomen"; weshalve ook de 89ste Psalm aldus begint: "Ik zal de goedertierenheden des Heeren eeuwiglijk zingen; ik zal uw waarheid met

Mijn mond bekend maken van geslacht tot geslacht." (Psalm 89: 2) "Er zal een eeuwige genade, een eeuwige goedertierenheid oprijzen, en Gij, o Heere, zult Uw waarheid getrouw houden in de hemel."

Verder betekent hier het woord Wezen (zelfstandigheid) Gods, dat God altijd aan één en dezelfde plaats te vinden is; daarom betuigt David: "De Heere is in het paleis van zijn heiligheid, des Heeren troon is in de hemel" (Psalm 11: 4). Zo wilde God in de woestijn bij de kinderen Israëls steeds in de Tabernakel wonen, zoals later te Jeruzalem in de Tempel, boven de Ark des verbonds. Op deze Ark des verbonds had Hij Zijnen troon; aldaar kon men Hem altijd vinden, zodat Hij (laat mij zeggen) nooit van huis was, maar altijd bij Zijn geliefde volk bleef, waarom Hij ook gezegd heeft: "Ik zal u niet verlaten, Ik zal u niet begeven." Zo is dan hier het Wezen Gods Zijn trouw en waarheid, dat Hij steeds het verbond Zijns vredes houdt met Zijn uitverkorenen, en dat, nadat Hij gezegd heeft, waar men Hem vinden kan, Hij daar ook altijd gevonden wordt van allen, die Zijn Aangezicht zoeken. Het is het onveranderlijke en eeuwige Zijns levens, dat Hij aan ons, die dood zijn in zonden en misdaden, teruggeeft bij Zich en uit Zich, en het eeuwige van de betoning van Zijn macht, waarmee Hij ons opgenomen, verlost en gedragen, ook behoed en beschut heeft van onze geboorte af, tot onze ouderdom toe, waarmee Hij Zich dagelijks betoont als een God, Die helpt, Die van de dood verlost, en over dood en graf heen ten leven leidt.

Van dit Wezen Gods is Christus het Evenbeeld of het uitgedrukte Beeld; zoals ook de Apostel op een andere plaats schrijft: "Hij is het Beeld des onzienlijken Gods." (Kol. 1: 15) God is een onzienlijk Koning. Hoe Hij er uitziet en hoe Hij zijn Naam schrijft, kunnen sterfelijke ogen niet zien. Daar is ons nu echter Christus als het ware een Cachet (Signet) of Zegelring, waarin wij het eigenhandig schrift Gods, de Naam Gods, het eigenaardige kenmerk Zijns Wezens, hoe Hij er geheel en al uitziet in Zijn trouw en waarheid, duidelijk aanschouwen en door de ons gegeven Heilige Geest verstaan kunnen. Hebben wij Christus aangenomen, zo is dit Evenbeeld door Christus in ons weer als afgedrukt, zodat wij gelijkvormig gemaakt worden aan het Beeld van Christus en van dag tot dag naar dit Beeld veranderd worden.

Ook is Christus van dit onzienlijke Wezen Gods de heldere, reine en zuivere Afstroming. Want op Christus is, in Hem woont deze trouw en waarheid Gods Immers met Hem, op Wie de straf was, Die ons de vrede aanbrengt, heeft God, in de raad van onze zaligheid, het verbond des vredes gemaakt, zoals Hij gesproken heeft: "Ik heb eens gezworen bij Mijn heiligheid: zo Ik aan David liege!" (Psalm 89:36) en wederom: "De Heere heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in eeuwigheid, naar de ordening van Melchizédek." (Psalm 110:4) God gaf in de eeuwige vrederaad Zijn trouw en waarheid in de hand van Christus, liet Hem deze trouw en waarheid toestromen, drukte die geheel in Hem uit, zodat Christus enkel trouw en waarheid Gods werd voor de verlorene wereld; en zo stroomt van Christus af, een verlorene wereld tegemoet, Gods trouw en waarheid, het eeuwige en zaligmakende van het gehele verbond des vredes en van al de heilgoederen in dit verbond, de uitverkorenen gezworen. Daarom, verlangen wij zekerheid van de onzichtbare trouw en waarheid Gods tegen alle geweld en macht van het zichtbare, van de zonde, van de dood en van allen nood des lichaams en der ziel, zo moeten wij en dat is het wat de Apostel bedoelt, op Christus zien, bij het geloof in Hem volharden, ons op Hem verlaten, ons aan Hem houden; dan zullen wij van deze trouw en waarheid Gods eeuwige ervaringen maken en ons niet laten verleiden, onze zaligheid of enig heil van de bergen en heuvelen te verwachten of te zoeken bij engelen, bij heiligen, bij onszelf of ergens elders.

III.

De Apostel voegt er nog iets aan toe, opdat wij onze welvaart en zaligheid toch slechts daar zoeken, waar zij alleen te vinden is, terwijl hij schrijft: *en alle dingen draagt door het woord Zijner kracht*, of, zoals er eigenlijk staat: *ook het geheel draagt aan de uitspraak Zijner macht*. God alleen is onzichtbaar en ontastbaar. Wat zichtbaar en tastbaar wordt, kan in zichzelf op de duur niet blijven bestaan. Adam werd met de ganse schepping zichtbaar en tastbaar, daarom moest hij met de schepping te gronde gaan, zodra hij het

onzichtbare Woord er aan gaf. In de eeuwige vrederaad nu gaf God al het zichtbare en tastbare, gaf Hij de verlorenen Adam en de ganse schepping in de hand des Zoons opdat alles tezamen in deze Zoon zou bestaan, en eeuwig leven, eeuwig heil, eeuwige zaligheid, een eeuwig samenwonen met God, een eeuwig zalig blijven in en voor God de verloren mens zou bereid zijn. Toen nu de Zoon de geboorte en de wedergeboorte van de mens, de schepping en de wederoprichting aller dingen in handen kreeg, omgordde Hij Zich met zijn macht, en in deze macht sprak Hij het uit: *De raad Mijns Vaders zal bestaan!*

En gelijk Hij in de dagen Zijns vleses de zieken genas door de uitspraak van zijn macht, zo schiep Hij door de uitspraak van zijn macht, als Zoon, hemel en aarde en de mens; en door dezelfde uitspraak van zijn macht stelde Hij, als Middelaar, de eeuwige verlossing daar, het eeuwige leven, het eeuwige blijven in Hem, van degenen, die Hem van de Vader gegeven zijn; en door dezelfde uitspraak van zijn macht draagt Hij, als het Lam Gods en als de Held in Juda, het geheel van al het geschapene, van al het zichtbare en tastbare. Hij draagt het zó, dat het voor de tijd niet opgaat in de gloed der vlammen van Gods toorn; draagt het zó, dat niets zich roeren of bewegen kan tegen Zijnen wil; draagt het zó, dat alles de raad Gods moet dienen; dat alles mede moet werken ten goede van degenen, die God liefhebben, die naar het voornemen geroepen zijn; draagt het zó, dat dit voornemen Gods geheel tot stand komt door zijn hand, en Hij zijn volk zodanig verlost heeft, dat er zelfs geen klauw zal zijn achtergebleven.

Met zulke verhevene woorden wil de Apostel ons onderrichten, opdat wij toch begrijpen, hoe nietig, hoe onhoudbaar, hoe machteloos al het zichtbare en tastbare in zichzelf is; ook hoe nietig, vergankelijk en machteloos wij in onszelf zijn: opdat wij toch onze zaligheid en onze welvaart niet bij engelen, bij heiligen, bij de werken van het "doe dat", noch bij iets, wat buiten Christus is, zoeken. Want alle engelen, troongeesten en heiligen zouden in zichzelf teniet gaan, zo de Zoon hen niet droeg door de uitspraak van zijn macht; alles wat zij, benevens al het geschapene, tot onze welvaart mochten willen bijbrengen, zou in hun handen vervloeien; alle hulp der wereld, alle geld en goed, alle raad der mensen, zelfs der machtigsten, moet voor Hem vergaan; alle werk van het menselijk verstand kan voor Hem niet blijven bestaan. Hij alleen draagt het grootse gebouw van het heelal met alles wat daarin is. Hij alleen draagt de hemel en de hemel der hemelen in de uitspraak van zijn macht, en naar deze uitspraak moet zich alles wenden en keren, roeren en bewegen, opdat de raad Gods door alles gediend zij, en het woord bestaan blijve: "Een ieder, die de Naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden." O, welk een rijke troost voor de aangevochtene, als hij te kiezen heeft tussen het zichtbare en tastbare en tussen des Heeren geboden, zijn zachte juk en Zijn liefelijke last! Wél ons bij zulk een Heere! Geen ding kan ons schade toebrengen, wanneer wij al het zichtbare en tastbare, alle bijmiddelaars en alle monnikenwerk er aan geven, en getrouw volharden bij zo'n Heiland.

IV.

Er bestaat ook waarlijk geen reden toe, om ons sterk te laten aanvechten met zogenaamde heiligen, met hemelse machten, met wandel onder de schijn van nederigheid der engelen, met werken naar geboden en inzettingen van mensen, met offers naar het vleselijk gebod. Het gaat om een goed geweten voor God, om een geweten, dat gereinigd is van de dode werken, opdat wij, blijmoedig en ongedwongen, ingaan en uitgaan in de dienst van de levenden God. Zo'n goed en rein geweten zullen wij niet deelachtig worden, als wij ons heil tegen alle nood van lichaam en ziel, als wij onze zaligheid bij het schepsel, bij onszelf, in de werken van het "doe dat" zoeken. Hier predikt ons de Apostel, dat wij in Jezus alles hebben, wat tot onze zaligheid nodig is; daarom schrijft hij: *Hij heeft de reinigmaking van onze zonden door Zichzelf teweeggebracht*. Al de wateren der zee kunnen ons van onze zonden niet reinigen; dat brengen wij met alle reinigingen naar de Wet niet tot stand, dat krijgen alle heiligen en engelen met al hun heiligheid niet gedaan. Zodanige reiniging stellen wij in eeuwigheid niet daar door onszelf, en geen Levietisch priesterschap kan ons een goed geweten tot God geven. Zulks vermag alléén het bloed van Jezus Christus, dat van alle zonden reinigt. Door Zichzelf heeft Hij de reinigmaking van onze zonden teweeggebracht. Nadat Hij in de vrederaad de verlossing van al de door de Vader aan Hem gegevenen op Zich heeft genomen, ja, het op Zich heeft

genomen, een eeuwig geldenden losprijs aan te brengen, heeft Hij het door Zichzelf tot stand gebracht; daarom zegt Hij ook: "Brandoffer en offer voor de zonden hebt u niet gewild, maar u hebt Mij het lichaam toebereid. Zie Ik kom; in het begin des Boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen, en uw Wet is in het midden Mijns ingewands." (Psalm 40:7 9. Vergelijk Hebr. 10: 5 7) en zo werd Hij dan gehoorzaam tot de dood, ja de dood des kruises; vandaar hebben wij het leven, het eeuwige leven. In zulk een wil zijn wij geheiligd eens voor altijd. "*Het is volbracht*", riep Hij uit aan zijn kruis. Ware er iemand, ware er iets in de hemel of op de aarde gevonden geworden, waardoor onze welvaart en zaligheid had kunnen worden uitgewerkt, dan had de Zoon van God Zichzelf niet overgegeven, om het door Zichzelf te doen. Maar zonden zijn overtredingen der eeuwig blijvend Wet van een eeuwig God. Daarvan kon alleen de eeuwig Zoon van God ons reinigen door Zijn eeuwig geldende gerechtigheid. Slechts door de Zoon van God konden wij van onze zonden gereinigd en van de eeuwige toorn gered worden; en de Zoon van God heeft gehandeld overeenkomstig de heerlijkheid, welke de Vader Hem gaf in de eeuwige vrederaad, opdat door Hem de liefde, de goedertierenheid, de barmhartigheid, de genade, de gerechtigheid, waarin God rechtvaardig maakt, de heiligheid, waarmee God heiligt, verheerlijkt werd, ja, verheerlijkt werd de ganse heerlijke Naam, waarin ons heil en onze zaligheid vaststaat. Hij heeft het werk volbracht, dat Hem van de Vader te doen was gegeven. Hij heeft Zich in alles bewezen als het Afschijnsel der goedertierenheid en genade, als het uitgedrukte Beeld en de Afstroming der waarheid en trouwe Gods. Hij heeft al de eigenschappen, deugden en volmaaktheden Gods, welke ons in de raad van onze zaligheid geopenbaard zijn, aan Zijn. kruishout verheerlijkt. Door Hemzelf zijn wij rein gemaakt van onze zonden.

En nu nadat dit door Hem geschied is, en Hij alles draagt, tot de welvaart en zaligheid van zijn uitverkorenen, en opdat Hij ook de laatsten der Zijnen binnen hebbe, waar is Hij, opdat wij tot Hem heengaan en Hem aanbidden? Waar is Hij, opdat wij van Hem, en niet van de engelen, ook van alle schepselen niet, ook niet van of door onszelf de kroon verwachten, welke Hij, de rechtvaardige Rechter, geven zal aan allen, die zijn verschijning liefhebben? Waar is Hij, opdat wij zijn Aangezicht zoeken in allen nood, in alle ellende, in alle benauwdheden en verdrukkingen, in al de moeite en de arbeid van dit vergankelijke leven, dat wij gerechtvaardigd naar huis gaan, ook zingen en juichen: Wij hebben een God, Die een Helper is in allen nood, bij wie uitkomsten zijn tegen de dood! Die God is ons een God van volkomen zaligheid!

V.

Aldus schrijft de Apostel: Nadat Hij de reinigmaking van onze zonden door Zichzelf teweeggebracht heeft, is Hij gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen. Zal Hij Zich ook daar betonen als het Hoofd van zijn Gemeente? Zal Hij zijn woord ook waarmaken: "*De poorten der hel zullen Mijn Gemeente niet overweldigen*"? Daar wij zodanig een Hoofd hebben, zo'n overste Leidsman van onze zaligheid, zulk een Aanvanger en Voleinder onzes geloofs, zal Hij Zijn volbracht werk ooit laten verwoesten? Hebben wij thans in Hem niet alles, wat tot onze zaligheid nodig is? Wee dengene, die zijn zaligheid, die zijn welvaart, zijn doorkomen ook door deze wereld, de hulp en uitkomst in al zijn noden en behoeften ergens elders zoekt, dan in Hem! Zij allen kunnen niet helpen: vorsten niet, engelen niet, heiligen niet, ook al onze werken niet. Onze hulp staat alléén in Hem, Die de reinigmaking van onze zonden door Zichzelf teweeggebracht heeft. De harten naar Boven, naar de hemel heen, Geliefden, naar de hoogte toe, waar Hij troont! Dengene, die Hem smeekt, geeft Hij de Geest in volle mate; dengene, die Hem aanroept, beschermt en behoedt Hij met zijn macht tegen alle vijanden. In de hoogste hemelen is Hij gezeten; daar zal Hij wel blijven zitten, om genadiglijk de arme en nooddruftige te verschonen, om de zielen der nooddruftigen te verlossen, om hun zielen van list en geweld te bevrijden en om hun bloed dierbaar te achten; om te verbreken alle instrument, dat tegen zijn verlostten bereid wordt; om in stukken te slaan als een pottenbakkersvat alle woedende heidenen, allen die tegen Hem beraadslagen. Hij is gezeten aan een Rechterhand, een Rechterhand, die zich opgeheven en gezworen heeft: "Uw troon zal eeuwiglijk bevestigd

worden, Uw heerschappij zal voor Mij zijn gelijk de zon en gelijk de maan; door U zal het Mij gelukken." Hij zit aan de rechterhand der Majesteit; en wat heeft nu nog majesteit, buiten Hem? De duivel, hoewel hij ook nacht en dag des Heeren heiligen aanklaagt, is evenwel verworpen; tot de dood zal het eenmaal heten: Dood, waar is uw prikkel? Tot de hel: Waar is uw overwinning? En alle andere majesteit, in hemel of op aarde, moet verbleken, de kroon moet haar van het hoofd vallen voor deze Majesteit, waarin onze Heere Zich bevindt.

Daarom, mijn Geliefden! dewijl deze dingen zo zijn, hoort des Heeren Woord: "Vervloekt is de man, die vlees tot zijnen arm stelt, ... hij zal zijn als de heide in de wildernis; gezegend is de man, die op de Heere vertrouwt, en wiens vertrouwen de Heere is! ... hij zal rusten in grote vrede, en zijn werken volgen hem na."

O, al is ook de troost voor onze ogen verborgen, leven wij op de naam van Jezus, sterven wij op Zijn Naam, en wagen wij het op Zijn Naam, al het andere over boord! Wij zullen ervaren, dat wij geen kunstig verdichte fabelen zijn nagevolgd, waar wij geloven in Zijn Naam en wachten op Zijn toekomst en zalige verschijning. AMEN

Deze leerrede is gehouden te Elberfeld op 2 September 1849, des voormiddags.